

DUHA Studánka

Sdružení dětí a mládeže pro
volný čas, přírodu a recesi

Šprdzpravodaj

*Interní nepravídelník sdružení
Vychází jednou za uherský měsíc*

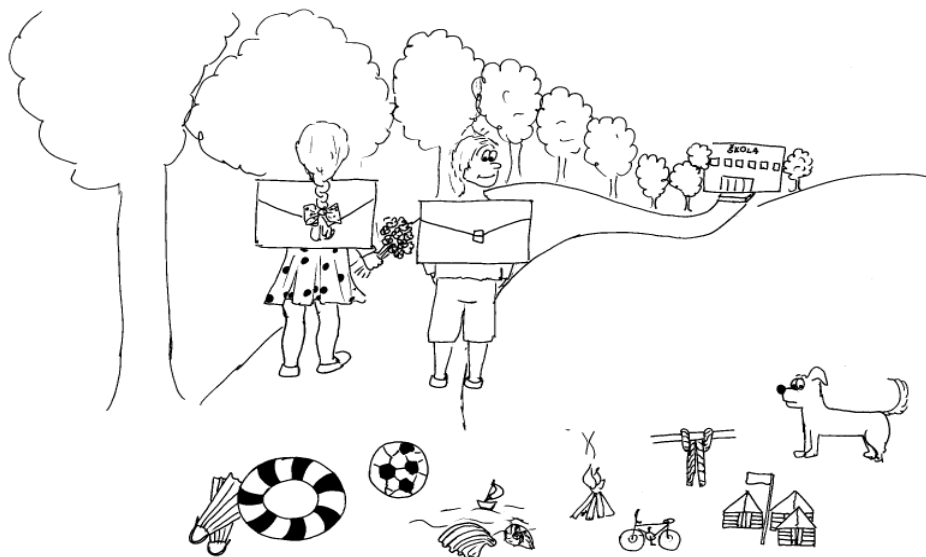
Číslo 37 ze dne 9. 9. 1999

Obsah

Pozvánka na Drakyádu
Vzdělávací akce pro vedoucí
Něco málo o táboře
1. Fotografická expedice Jeseník
Jak jsme byli v jeskyních

Zprávy z tábora ze 2. oddílu
Zprávy z tábora ze 3. oddílu
Vtipy pro dobrou náladu
Krátké zprávy
Co řekli slavní

**Škola je tady, prázdniny fuč, pojďme si tedy
spolu alespoň trochu zavzpomínat.**

Vydává a tiskne Sdružení dětí a mládeže pro volný čas, přírodu a recesi

Duha Studánka, Bartoňova 1489, 547 01 Náchod

Určeno výhradně členům a přátelům sdružení. Náklad 60 výtisků

Tento Šprdzpravodaj připravili Jitka, Rolf a Karel.

Pozvánka na tradiční víkendovou akci Drakyáda 99 - Studánka u Verněřovic

- Místo konání:** Táborová základna **Studánka** u Verněřovic
- Termín:** **Od pátku 24. září do neděle 26. září 1999**
- Sraz:** Jako obvykle na vlakovém **nádraží v Náchodě** u stánku se zeleninou a potravinami v pátek v **16:00 hod**
- Odjezd:** Vlakem, směr Bohdašín v 16:33
- Příjezd:** **V neděli vlakem v 16:26 do Náchoda**
- Program:** Pouštění draků, divoké hry v divoké přírodě, nějaký netradiční sportík, vaření v Setonově hrnci, tradiční překvapení, nějaká drobná prácička a hlavně spousta legrace.
- Cena:** **230,- Kč** pro členy Duhy Studánka, **270,-Kč** pro nečleny. V ceně je zahrnuto vše co s akcí souvisí, tj. jízdné, strava, ubytování, náklady na program. Penízky vezměte na nádraží a raději přesně.
- Co s sebou:** Spacák, teplé oblečení do sychravého podzimu, baterku, jedny náhradní boty (raději starší), přezůvky, teplejší věci na spaní, svetr a tepláky navíc, zápisník, tužku, táborníček (kdo má).
Každý si připraví nějaké zajímavé vyprávění zážitků z prázdnin pro podzimní černou hodinu.
- Přihlášení:** Přihlášku ze str. 15 vyplňte a odešlete na adresu Duhy Studánka, **Bezručova 345, 547 01 Náchod** nejpozději do úterý 21. září. Přihlásit se můžete také telefonicky na čísle 0441/422301 nebo 0603/728817, pak je však nutné vzít vyplněnou přihlášku s sebou k vlaku. Telefonicky se můžete přihlašovat až do středy večer.
- Podrobnosti:** Pokud nějaké chcete vědět, se dozvíte na uvedeném telefonu.

Branně - vzdělávací akce pro vedoucí

Tentokrát s podtitulem: NIKDO NEVÍ KAM SE JEDE

Jelikož se nám blíží konec roku (pomalu ale jistě) je tu další akce pro vedoucí zaměřená na procvičení fyzické kondice, osvěžení základů práce s mládeží z oblasti psychologie, pedagogiky, zdravotnictví a hygieny. Na programu bude též prověření tábornických znalostí vyššího stupně (orientace v neznámém terénu, odhad vzdálenosti, pohyb v nočním terénu), řešení simulované krizové situace.

Sraz je u Rolfa doma, kde si necháte všechny věci, které Vám budou odvezeny na místo konání vozem. Od Rolfa se vydáte na kolách podle individuálních pokynů pro skupinky. Snad se podaří vás všechny sehnat telefonem.

Přihlásit se můžete u Rolfa na telefonu 0441/422301, termín se dojasní časem...

Něco málo o táboře

Nevím, jak je to možné, ale léto uteklo dříve než jsme se z něj začali radovat. Možná to je taky počasím. S létem taky utekl tábor. Všichni jsme se snažili objednat hezké počasí a taky nám to vyšlo. Za celý tábor nepršelo. Sice někdy bylo vedro, že se nedalo skoro chodit a všichni byli líní jako (teď nevím, co mám napsat, abych někoho neurazila, radši nebudu psát nic). Ale to se dalo vyřešit.

Jakmile jsme přijeli, nastal předpokládaný všeobecný zmatek. Děti se začaly seznamovat nějak rychle a my jsme je nestačili nahánět ke svým oddílům. Nejednou se nám stalo, že jsme děti zahnali úplně k jinému oddílu, než patřily. Naštěstí si děti své vedoucí pamatovaly a k jinému oddílu se zahnat nedaly. Po pár dnech si i vedoucí začali pamatovat svoje děti a zmatek ustal.

Nejhorší na táboře byla noc, hlavně ta první, na ostatní jsme se pak už připravili. Divila jsem se, když jsme se ráno probouzeli skoro zasypání sněhem nebo jinovatkou. Další noc už to bylo lepší. Dobře jsme se na ni připravili. Kdo měl s sebou čepice, rukavice, oteplováky a zimní bundu byl za vodou. Ti, co tyhle potřebné věci na letní tábor neměli (což byli všichni) dostali celtu, která docela dobře izolovala teplo.

Nejvíc mě ale udivil zájem o softbal. Pro děti to byla největší odměna. Myslela jsem si, že je to po pár dnech omrzí, ale spletla jsem se. Skoro každý den se hrál. U starších dětí - to bych pochopila. Ale po softbalu šlely úplně malé děti. Já prostě dodnes nechápu, jak se někdo může trefit klackem (softbalovou pálkou) do balónku. Neříkám, že jsem se nikdy netrefila, ale vždycky to byla náhoda. Úplně nejpřekvapenější, jsem ale byla z dětí z prvního oddílu. Ti se normálně skoro bez problému do balónku trefovaly. Softbal se většinou hrál až do úplné tmy. My jsme si vždycky naivně mysleli, že to děti utahá a pak půjdou v klidu spát. Spletli jsme se. Jediní, kdo byli utahaní a unavení jsme byli my, vedoucí a instruktoři. Tak tak jsme se večer doplazili na poradu a pak do stanů spát.

Taky jsme párkrát byli na koupališti v Teplicích. Místní obyvatelé z nás měli radost. Přišli jsme, vybrali jsme si místo, utábořili jsme se a začali jsme pomalu vytlačovat ostatní lidi. Samozřejmě, že nechtěně. Ještě, že tam byli rozumní lidé, kteří nám ani nenadávali, když na ně rozdováděné dítě šláplo nebo omylem hodilo plnou čepici vody. Vzali si deku a posunuli se na druhý konec bazénu. Jedeno z nejrozdováděnějších dětí byl Rolf (hlavní vedoucí tábora). Najednou hodil na cizí a neznámou slečnu, která se slunila na dece, hrocha napuštěného vodou. Rolf je naštěstí dost výřečný a slečnu ukecal, aby se nezlobila. Bylo těžké dostat děti z bazénu, ale vždycky se nám to povedlo. Byli jsme v tomto ohledu neoblomní a tvrzení dítěte, které bylo napůl modré s fialovou drkotající pusou, že mu opravdu není zima a že takhle vypadá normálně, nebylo účinné. Během čtvrt hodinky děti uschly a zase chtěly do bazénu, kde společně topily vedoucí. No nebylo koupání nádherné?

Ještě musím upozornit na kuchyň, která to taky s námi neměla jedno-

duché. Nevím, jak je to možné, strašně jsme se rozežrali. Někdy jsem měla strach, že nám děti snědí i kuchařky. Ale kuchařky byly ve střehu a nedaly se. Vařily opravdu skvěle, nejednou na ně i na některé vedoucí nezbylo.

Tábor se nám vydařil bez problémů a průšvihů. Sami jsem se divili, že proběhl tak hladce a všichni už se těšíme na další, nebo alespoň na víkendové akce, kterých nebude málo.

Jitka

1. Fotografická expedice Jeseník

Čtyři vedoucí Duhy Studánka (Rolf, Jiřinka, Strýček a Karel) podnikli víkendový výjezd do jeskyní v okolí Jeseníku. Cílem tentokrát nebylo „podívat se do jeskyní“, ale vyzkoušet si a naučit se provádět fotodokumentaci v podzemí. O tom, že fotografování v podzemí není žádná legrace svědčí to, že jsme díky množství potřebného materiálu museli cestovat za pomoci dvou aut místo jednoho. Všechn tento materiál jsme také nosili s sebou v podzemí. Některým členům týmu již lezl pomalu na nervy. Nejhuře byl na tom Strýček, který nosil celou dobu nejtěžší z olověných akumulátorů, které jsme měli s sebou. V Jeseníku se k nám přidal ještě Karel (kterého známe jako Maříka) z ostravské Duhy a ostravských jeskynářů. I on měl s sebou dostatek materiálu, takže náš celkový vzhled rozhodně nekazil. O tom, jak se s tímto materiálem postupuje v úzkých plazívkách a nad propastmi bude asi psát Rolf. Proto se soustředím pouze na programovou náplň naší expedice.

Když jsem dojel v neděli v noci domů a rodiče se mě ptali: „Jaké tam bylo počasí?“, musel jsem odpovědět, že nevím. Strávili jsme v podzemí více času než na povrchu. Průměrná doba každého z pobytů byla 8,5 hodiny. Celkem jsme vlezli pod zem čtyřikrát.

Jak jsem již uvedl, cílem bylo naučit se fotografovat v podzemí. Není to jednoduché.

Sintrová výzdoba v jeskyni Rasovna.

Problémy jsou téměř se vším: s osvětlením tak, aby byly snímky plastické (tím je téměř vyloučeno použití fotografického blesku), s nasvícením velkých prostor, barevnou korekcí použitých světél. Když už je toto zvládnuto, zjistí se, že není kam postavit stativ s fotoaparátem, protože ho skutečně

*Detail tvořícího se stalaktitu
s kapkou vody.*

není kam postavit, nebo před objektem není dostatek místa. Čas pořízení jedné fotografie se podle informací Rolfa pohyboval okolo jedné hodiny. Funkce všech pěti členů týmu byly předem určené a díky společné koordinované spolupráci se dostavily i výsledky.

Fotografovali jsme jak velké prostory a větší sintrové útvary, tak i malé detaily jeskynní výzdoby. Zajímavou technikou, kterou jsme zkoušeli, bylo fotografování fotoluminiscence (přesněji fotofosforecence) stalaktitů. Stalaktity, které jsou čistě bílé, bez dalších příměsí, totiž dokáží viditelně svítit, když se na ně posvítí ultrafialovým neviditelným zářením.

Tomuto jevu se říká fotoluminiscence. Další vlastností těchto čistých krápníků je, že po skončení jejich osvětlování ultrafialovým světlem nepřestanou svítit ihned, ale slabé žlutozelené světlo jakoby dohasíná ještě několik sekund (fosforecence). A právě v tomto „dohasínajícím“ světle jsme některé krápníky fotografovali.

Jako zdroj ultrafialového světla jsme používali normální, ale výkonný fotografický blesk. Kromě toho, že jeho záblesk je ve viditelném světle, obsahuje také záření neviditelné. Toto neviditelné záření, které je více energetické a má kratší vlnové délky než světlo viditelné, se je právě ono ultrafialové záření (UV), které umí vybudit fotoluminiscenci i fotofosforenci.

Pořízení snímků stalaktitů ve vybuzeném fotofluorescenčním světle trvalo asi nejdelší dobu. Záření je totiž velmi slabé, okem je pozorovatelné asi dvě sekundy po osvětlení stalaktitu ultrafialovým zářením. Aby bylo vůbec na fotografii něco vidět, používali jsme velice citlivý film, objektiv s velkou světelností a hlavně mnoho-

*Stalaktity osvětlené karbidovou lampou
a jejich fosforecence.*

násobnou expozici (osvit) stejného políčka filmu.

Fotoaparát byl umístěn na stativu před krápníky tak, aby se mezi jednotlivými expozicemi na stejné políčko filmu neposunul a nedošlo k rozmazání snímku. Postup fotografování byl takový, že se nastavila například sedmnáctinásobná expozice jednoho snímku a doba expozice osm sekund. Poté jsme vždy osvětlili krápníky bleskem a pomocí elektronické spouště ihned po záblesku spustili nastavenou osmisekundovou expozici. A to celé sedmkrát. Příklad fotografie fosforeskujících stalaktitů je na obr. 3 b). Jejich skutečný vzhled je na obr. 3 a).

Během naší expedice jsme se naučili mnoho nového o fotografování v podzemí. Kromě toho jsme však i plánovali naše další společné akce. Máme v plánu se speleologií pokračovat i v budoucnu a proto jsme věnovali tolik času právě technikám speleoalpinismu a speleofotografii. Máme možnost uspořádat exkurze do zajímavých jeskyní po celé ČR i v zahraničí. Záleží jen na vás, jestli budete mít o speleologii zájem i nadále.

Karel

Jak jsme byli v jeskyních

Jak Karel již naznačil ve svém článku o podzemním focení, pokusím se Vám nyní popsat, jak probíhalo lezení v jeskyních, které jsme jeli prozkoumat. Byla to akce jen pro vedoucí, protože byla celkově náročnější.

Hned po příjezdu jsme na sebe navlékli jeskyňářské oblečky a vydali se k jeskyni Raušárka, kde jsme byli před prázdninami s některými z vás. Druhý den po snídaňoobědě jsme vyrazili k jeskyni Rasovna, což byl hlavní cíl naší výpravy. Do jeskyně nás lezlo celkem pět, což byl ideální počet. Každý jsme s sebou měli batoh. Batohy byly plné nejrůznějších důležitých věcí. To máte: velké reflektory, menší reflektory, žárovky, náhradní žárovky, kabely, svorky, velký akumulátor, malý akumulátor, nejmenší akumulátor, baterky, baterie, žárovíčky, lano, provázky, svačinu, sušenky, koko, kapesníky, foťáky, blesky, filtry, objektivy, filmy já nevím co všechno ještě.

Většinou jsme se protahovali různými skulinami v tomto pořadí: Mařík, Rolf, Strýček, Jirka a Karel. Mařík šel první, protože se v těch jeskyních vyzná jako doma, Karel poslední, protože z nás má asi nejvíce zkušeností s jeskyněmi a tak to jistil zezadu. Pokud to šlo, nesl nebo spíš vlekl každý jeden batoh. Většinou jsme však museli batohy „stěhovat“, protože bylo hodně míst, kudy se člověk protáhl jen tak tak. Bylo slyšet jen takové:

Posílám batoh...

né, počkej, musím se tu nějak srovnat...

už ho můžu poslat?...

jó, ale opatrně, jsou tam světla...

kde to vážně...

počkej, tady se zadrhnul popruh...

můžeš...

posílám další...

jó, ale opatrně je v něm foťák...

ten šel dobře, posli další...
nemůžu, přivazuju tady provaz...
tak počkej, já to poponesu dál...
honem, tahej nebo mi to spadne...
vydrž...

to je ňáký těžký...
doufám, že to byl poslední...
né, ještě dva...
to mi neříkej, tady to není kam dát...
vlezu za tebou, abychom to porovnali...
to bychom museli nejdříve porovnat sebe...
mám skulinu, kam se to vejde, posli další...
můžeš táhnout, ale opatrně, je v tom akumulátorek...
ty's tam dal i ňáký šutry, to není možný...

A tak nějak to probíhalo celou dobu. Když jsme se konečně doplazili ke krásným krápníčkům, začalo vybalování techniky a zkoušení nasvětlování, tu zleva, tu zprava nebo zespodu, pak nastavit stativ a foťák. Každá fotka nám opravdu zabrala tak hodinu štelování světél a stativu. Když jsme fotili krápníčky ve tmě, jen osvětlené bleskem, tak to bylo ještě delší, protože se to dělalo sedmkrát až sedmnáctkrát za sebou na jedno políčko filmu. Pak se Karel ptal Maříka: „kde jsi měl pravou ruku, když jsme to fotili.“ Mařík se ho ptal proč ho to zajímá. Karel se nenechal odbýt a nařídil mu, aby si lehnul přesně tak jako při focení. „No jo. Fotíme znova, ty jsi měl totiž ruku na snímku, to by vypadalo hrozně.“ No a celá procedúra se konala znovu. Všichni jsme z toho byli doslova odvázaní a nezbylo, než další hodinku mrznout. Když jsme se konečně vydali na další cestu do nitra jeskyně, šlo to ztuha. Strýček se neprotáhl vůbec a když se i Karel opodál zasekl v takové divné šikmé poloze, přemýšleli jsme, že se dáme na zpáteční cestu. Jenom Maříka, zkušeného jeskyňáře, ta skulinka nezaskočila a chtěl pokračovat dál. Když se ho Karel ptal, jestli je za tou šikmou šterbinou nějaký větší prostor, Mařík říkal, že ne a že je to až na konec jeskyně pořád takhle úzké. Karel povídal něco o tom, že to nemá zapotřebí a jen tak tak se vyškrábal ven. Cesta zpět byla celkem v pohodě (v mezích jeskyně, samozřejmě), do chvíle než jsme se vrátili k myši díře, kterou jsme lezli i dovnitř. Myši díra - to je taková dlouhá úzká skulinka, kam se člověk vejde jen když má ruce hodně natažené nad hlavu. Prostor kolem těla není větší než pět až deset centimetrů. Karel se nahoru plazil jako první a dle mé rady nasadil styl leháro, neboli sun strmý zadní. Po několika minutách se dostal tak o deset centimetrů výš a musel si odpočnout (stejně tak jako jsme museli všichni), aby uvolnil všechny svaly v těle a mohl pokračovat dál. Šlo to pomalu, ale šlo to. Když vylezl, šel na řadu Strýček. Nebudu popisovat co všechno říkal nebo prožíval, neboť to byly perné chvíle pro nás pro všechny a hlavně by mě pak vykostil za to, že ho pomlouvám. Strýček je zkrátka chlap jako hora a bylo to podobné, jako kdybyste chtěli ukecat velkou žízalu, aby prolezla brčkem a ještě do kopce. Potíž

byla v tom, že se nebylo o co opřít. Žádný výstupek ani hrb. Stoupal tedy Maříkovi na ramena i na hlavu. Po čtyřiceti minutách strachu, že tam zůstane, se nakonec podařilo, že Strýček nezešlel a vylezl sedřený a potrhaný ven. Pak jsme se s Jirkou lehce pohádali, kdo z nás poleze další, ale Jirka nakonec neodolal síle mých argumentů a tak jsem lezl já. Mě to šlo ze začátku, kde nebyly stupy, špatně, jako všem. Ale pak jsem to vzal stylem píďalka a dál to byla zíváčka. Když jsem byl skoro nahoře, kápła mi na rameno kapka vody z krápníku. Chtěl jsem počkat, až kápne další, že bych se trošku napil. Karel mě nakonec ukecal, abych lezl dál. Tvrdil, že další kapka se na krápníku vytvoří tak za týden. Pak lezl Jirka a zase jsme posílali batohy. Mařík je dole přivazoval, Jirka tahal a posílal přes Karla a Strýčka ke mě, abych je zase nějak natěšnal do skulin. K východu z jeskyně to už byla jenom jeskynářská procházka.

Když jsme vylezli na povrch, byla už zase tma, takže jsme se rychle svlékli z mokrých a zabahněných obleků a jeli k chatě, kde jsme bydleli. Po večeri jsme začali povídat o tom co budeme dělat zítra, jak se nám líbilo v jeskyni a tak. Jen mezi řečí Mařík pronesl, že myši díra je jeden ze třech možných východů z jeskyně a zrovna ten nejobtížnější. Když jsme to slyšeli, nastalo ticho. Čekali jsme, co řekne Strýček, ale ten mlčel a jen se blbě usmíval. Když jsme se ho ptali co je a jestli by tam ještě někdy vlezl, řekl že ano, ale do myši díry prý nikdy. V neděli jsme šli do té samé jeskyně ještě jednou, ovšem úplně jinou cestou, takže jsme se dostali na úplné dno. Mařík říkal, že dno je 65 metrů pod zemí, což není málo. Je to zhruba jako 24 patrový mrakodrap, ovšem pod zemí. A abychom završili celý průzkum jeskyní v katastru obcí Lipová a Žulová, šli jsme ještě do Jeskyní na Pomezí, které jsou otevřeny pro veřejnost a chodí se tam s průvodcem, který toho spousty navykládá. Nejen naším průvodcem byla slečna Naděžda Babinská. Po několika minutách našich připomínek k výkladu poznala, že trochu děláme do jeskyní a pak nám vykládala zajímavé věci, které normálně návštěvníků neříká. Například, že tam ve stropě je skulina, která vede na povrch. Z toho jsme rázem usoudili, že bychom tam mohli jít příště zadarmo, což se zase nelíbilo slečně Babinské. Pak říkala, že tamten krápník připomíná Eskymáka s opičkou na lodi. Předseda naopak tvrdil, že to není žádná opička s tím Eskymákem, ale papoušek, čímž slečnu Babinskou tak naštvál, že zhasla v celé jeskyni, neboť věděla, že s sebou nemáme baterky. Nakonec jsme se rozloučili, vyfotili a jeli domů.

Jeli jsme stejně jako sem, přes Polsko, protože je to mnohem kratší, než když se jede po Čechách. Na hranicích už celníci věděli, že pojedeme v neděli zpátky a tak přesvědčili polské kolegy, aby nás nekontrolovali, protože to stejně nemá cenu. To, že jsme byli v jeskyních, snadno poznali podle plného auta špinavých věcí a helem. Jen se nás ptali proč máme na okně helmy tři, když jsme v autě jen dva. Moc nám nechtěli věřit, že jedna helma je náhradní, ale nakonec to prošlo.

Myslím, že bych mohl o této akci psát ještě dlouho, ale raději si něco nechám na vyprávění na nějakou víkendovku. Byla to velmi náročná akce,

ale velmi podařená a všem se nám líbila. Až zase někdy polezeme do jeskyní i s dětmi, musíme ale zvolit nějakou jednodušší cestu, protože přece jen trénujeme jeskyňaření málo. Snad se nám to všem podaří napravit.

Rolf

Zprávy z tábora ze 2. oddílu

První týden o víkendu, což bylo 30. 7. až 1. 8., jsme se jako poslední vydali na harc. Před námi byla daleká cesta, ale nemuseli jsme se obávat, jelikož jsme s sebou měli hodně zásob jídla. Nejdříve jsme zdolali obří krpál. Rolf nám samozřejmě slíbil, že to bude poslední kopec, ale o tom jsme si mohli nechat jenom zdát, protože známe Rolfa... Za chvíli jsme šlapali další. Po každých 10 minutách jsme zastavovali. Cestou jsme slupli pár šátečků,

kteří nám velmi chutnaly. Po výborném občerstvení jsme vzali batohy na záda a vyrazili směrem na Hvězdu. Když jsme dorazili na hvězdu, snědli jsme zásoby chlebů. Odebrali jsme se na louku, kde jsme měli spát. Měli jsme krásný výhled na krajinu a krásně nám svítily hvězdy, takže se perfektně usínalo. Předtím jsme si opekli k večeři burty na cizím ohništi, které bylo opodál. Ráno jsme se vzbudili, nasnídali a šli dál. Na rozcestí na nás čekal náš zdravotník Ondřej

s naší instruktorkou Bárou. Ondřej nám řekl, že vyrazíme k supímu hnízdu a tam vylezeme nějakou skálu. Úplně všichni zdolali vrchol. Pak jsme se vydali směrem na Slavný a cestou jsme snědli mnoho borůvek. Dorazili jsme nad Slavný a tam už nás čekal Karel, se kterým jsme šli do jeskyně. Prolézali jsme tam vodou a bahnem. Byli jsme celí špinaví. Když jsme vylezli, rozdělali jsme si oheň na polní cestě a ukuchtili výtečnou večeři. Pomalu se stmívalo a odebrali jsme se ke spánku. Spali jsme na místě, kde chodili turisté od samého rána, takže jsme museli o půl šesté ráno vstávat a vydat se na cestu zpátky do tábora. Cesta byla dlouhá, ale přesto jsme dorazili do tábora jako první. Harc se všem líbil. Chtěli bychom poděkovat všem vedoucím za obětavost a veselou náladu.

Napsaly: Mirka Frelichová a Lenka Palečková

Zprávy z tábora ze 3. oddílu

Náš oddíl se skládal z 10 výtržníků a dvou prdlých vedoucích. Někteří jedinci z našeho oddílu vynikali. Ten, kdo s námi žil aspoň těch 14 dní, to jistě pochopí.

Hned první den nás Rolf velice potěšil zprávou, že půjdeme hledat strachy. Náš třetí oddíl, jelikož byl nejstarší, vycházel, když už byla černočerná tma. Ikdýž jsme strachy měli daleko, tak si každý svůj strach našel a v táboře spálil.

Hlídky byly docela dobrý, hlavně ta, kterou jsme hlídali s Lubošem za první oddíl. Luboš nám zpříjemnil hlídání tím, že nám zazpíval lidovou píseň, která byla tak slušná, že jsme se až divily. Byla to píseň o Anče, ale né o té naší.

Třetí den se tábor rozběhl už úplně naplno. Odpoledne nás Luboš a Increment učili házet a chytat míček a natáčet boky při odpalu. Softbal se hrál skoro každý den, protože to byla naše nejoblíbenější hra.

Mockrát děkujeme našim kuchařkám Ivaně a Zuzce za výborné jídlo. Všichni vedoucí byli bezva a připravili nám zázivný, ale i dobrodružný program na každý den.

Mockrát děkujme
Vaše staré rakety Bára a Anča

Fotka z táboráku. Zrovna tam jsou Anča s Barčou.

Vtipy pro dobrou náladu

Maminka: „Tak co, Pepíčku, byl jsi se podívat u pana řezníka, jestli má telecí nožičky?“ Pepíček: „Byl.“ Maminka: „No a má je?“ Pepíček: „Já nevím, on si nechtěl sundat kalhoty.“

Pepíček: „Tati, někdo chce asi s tebou mluvit telefonem.“ Tatínek: „Jak si na to přišel?“ Pepíček: „Teď zazvonil, já jsem ho vzal a ze sluchátka se ozvalo, seš to ty, vole?“

Babička přišla od kadeřníka, toužila po pochvale, takže se obrátila na svého malého vnoučka s dotazem:

„Frantíku, že už nevypadám jako babička?“

„Ne, teď vypadáš jako dědeček.“

Učitel chemie vysvětloval nový pojem: „Sublimací nazýváme přeměnu látky pevné přímo na látku skupenství plynného, to znamená přeměnu tuhé látky na plyn. Mohl by mi někdo uvést nějaký konkrétní případ?“

Přihlásil se žák Koutný.

„Před chvílí sublimoval Velinský.“

„Jakého rodu je prase, Lukáši?“

„Prase je rodu ...“

„Pomůžu ti. Říká se ten prase, ta prase nebo to prase?“

„Říká se ty prase, pane učiteli.“

„Horálku, co je to bajka?“

„Toje ... třeba když se spolu baví kůň a osel jako my dva, pane učiteli.“

Učitelka vešla do třídy a pravila:

„Dnes jsem tu za kolegyni Tůmovou. Je u lékaře. Bolí ji uši a špatně slyší.“

Karel Vodrážka prohlásil ze zadní lavice:

„Kdyby ještě blbě viděla, tak by pak byla doopravdy ideální učitelka.“

Ve škole:

„Otevřte okno, ať necítím pach vašich leností a neschopností tlejících a rozkládajících se mozků.“

Stalo se na Ostravsku. Hanka byla drzá, odmlouvala. Učitelka napsala poznámku „Je hubatá!“ a chtěla, aby ji tatínek doma podepsal. Druhý den kontrolovala podpis otce a strnula. Dostala šok. Pod poznámkou „je hubatá“ bylo totiž těžkou havířskou rukou připsáno: „To má po mámě, ztrískal jsem je vobě.“

Další poznámky

Bez dovolení padá ze židle.

Jezdí po zábradlí nepřiměřenou rychlostí.

Vyndala při hodině tělocviku bez vyzvání kozu a celá třída přes ni skákala.

Přidrátovával spolužáka k židli, čímž mu znemožnil jakýkoliv pohyb.

Rozbil skleněné okno.

Snědl spolužákovi matku od kružítko.

Váš syn hodil mokrou houbu po učitelce, která pak udělala loužičku.

Dan si udělal pohodlí. Seděl na židli a nohy měl v okně. Byl přistižen a „vyfasoval“ poznámku:

„Měl nohy mimo školní budovu.“

Perličky:

Babička umí vyprávět tak krásné pohádky, že u nich sama usne.

Samičkám včel říkáme trubice.

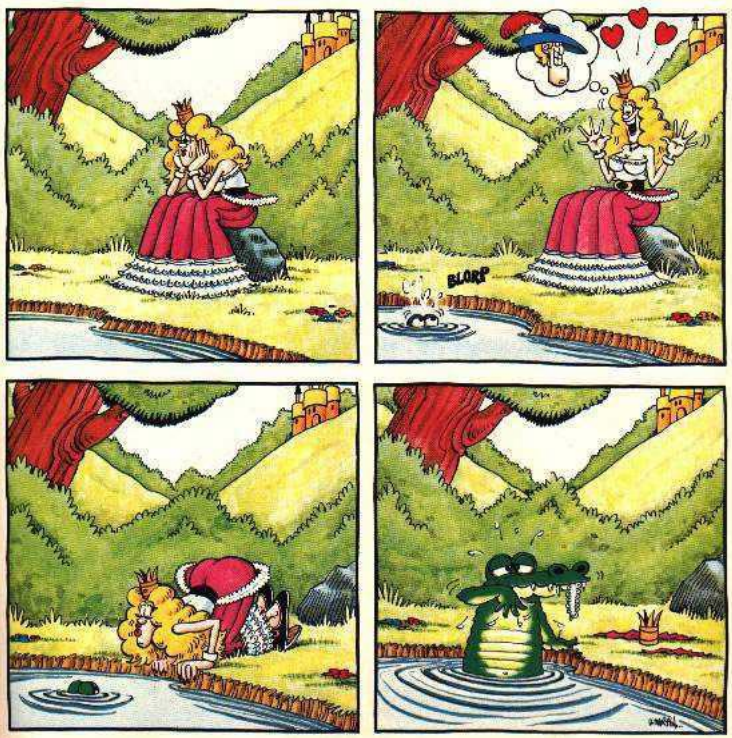
Podstatné jméno rodu ženského je vysavačka.

Neví se, zda Homér vůbec žil, ale ví se jistě, že byl slepý.

Psí víno je divoké, proto se přivazuje k plotu.

Páteř je dlouhá ohebná kost, na jejímž konci sedí hlava a na druhém sedíme my.

A nakonec jeden kreslený ...

Krátké zprávy

Nově se nám tu objevila i rubrička krátkých zpráv. Budou to jen takové zajímavé, ale strohé informace o tom co se děje v rámci našeho sdružení.

Ema mele maso. (Ema je naše kamarádka)

Strýček fušuje do módy. Tvrdí, že příští rok budou módní barvy modrá s červenou. Nelenil a v duchu tohoto trendu nabarvil i sekry, které po táboře opravoval.

Máma má mísu. (Karlova, Rolfova, Jitčina i Strýčkova a ...)

Císařské relikvie byly po čtyřech letech konečně uloženy v archívu. Zůstanou tam ještě několik let odpočívát, než je opět navlékne další následník císařského trůnu.

Karel s Incrementem pojednou příští týden do českého krasu na průzkum. Bude to průzkum jeskyní, do kterých bychom měli lézt na další v pořadí třetí jeskynářské víkendovce.

Další výprava na Slovensko proběhne 17. - 19. září při příležitosti svatby naší kamarádky Dažďa. Někdo si ji bude určitě pamatovat z prvního zahraničního tábora DS v Irsku v roce 1996. Výprava je zatím ve složení: Jitka, Zdena Mikovcová, Rolf a Magda (auto). Znamená to, že máme jedno až dvě místa stále volná, proto neváhej a volej Zdeně na tel 0441/426043.

Několik hezkých ztrát a nálezů zbylo z tábora. Jedná se konkrétně fialovou termobundu a zelenou mikinu s barevnými pruhy. Dále pak velký ešus.

Pinda má stále svůj pěkný batůžek u Rolfa doma. Batohu se samozřejmě nic nestane, ale za zbytek sušenek Disko neručí. Buď se do nich dají zvířátka nebo návštěva nebo Rolf. Nejpravděpodobnější je, že sušenky zničí návštěva, neboť k Rolfovi se často stavuje: Increment, Jitka, Karel, Tomáš a tak... (VZKAZ POUZE PRO PINDU: pokusim se batoh vzít s sebou. stop. pojedes? stop. rolf. stop.)

Tučnou odměnu, v podobě veliké sladoučké tyčinky se skvělými velkými lískovými oříšky Deli Super, za příspěvky do Šprdzpravodaje tentokrát dostane: Bára a Lenka Palečkovi, Mirka Frelichová, Anička Rolhulánová, Karel Roubík a dvojitou odměnu dostane jako vždy ...

Co řekli slavní

- „Nikdy proti proudu.“ - Ampér
- „Říkám holou pravdu.“ - Inspektor Kojak
- „Neštěstí nechodí nikdy samo.“ - Marx a Engels
- „Hrajte z voleje.“ - Shell
- „Když se dva perou, třetí se směje.“ - Procter a Gamble
- „Lepší vrabec v hrsti, než holub na střeše.“ - Alfred Hitchcock
- „Nemá to jiskru.“ - Diesel
- „Už jsem v obraze.“ - Mona Lisa
- „Nenechat se vytočit.“ - Bell
- „Přijali nás chladně.“ - Amundsen
- „Všechno brát s rezervou.“ - Barum
- „Nebudu se s tím párat.“ - Jack Rozparovač
- „Mít v kalhotách.“ - Krteček
- „Tě pic.“ - Puškin
- „Není malých rolí.“ - Harman
- „Kam čert nemůže, nastrčí ženskou.“ - Valentyna Těreškovová
- „Nestavte se mi na odpor.“ - Ohm
- „Musíme to udržet pod pokličkou.“ - Denis Papin
- „Sedm je šťastné číslo.“ - Krkavci
- „Království za koně.“ - Karpov
- „Jsem to ale číslo.“ - Ludolf
- „Jsem z toho na větví.“ - Tarzan
- „Nemám páru.“ - James Watt
- „Nedá se svítit.“ - Křížík
- „Kostky jsou vrženy.“ - Rubik
- „Lidé, bděte.“ - Šípková Růženka
- „To je tvrdý oříšek.“ - Popelka
- „Nemá to cenu.“ - Nobel
- „Lže jako když tiskne.“ - Guttenberg
- „My v tom prsty nemáme.“ - Jezinky
- „Kdo dřív přijde, ten dřív mele.“ - Don Quijote
- „Visí to ve vzduchu.“ - Hrabě Zeppelin
- „Na to se musí jít od lesa.“ - Robin Hood
- „Hlavně nešlápnout vedle.“ - Neil Armstrong
- „Nenechat se doběhnout.“ - Zátopek
- „Kdo neumí, učí.“ - J. A. Komenský
- „Žít si na vysoké noze.“ - Baba Jaga
- „Jedno oko nezůstalo suché.“ - Kyklop
- „Jdi mi k šípku.“ - Růženka
- „Melu pátou přes devátou.“ - Beethoven
- „Je pořádně nafoukaná.“ - Hrabě Zeppelin
- „Zase na tahu.“ - Kasparov

Předpokládané termíny dalších akcí. Samozřejmě, že před každou akcí Vám domů přijde Šprdzpravodaj s aktuálními informacemi.

Drakyáda 99	24. - 26. 9. 1999	- pro děti
Branně - vzdělávací akce	1. - 3. 10. 1999	- pro vedoucí
Tam, kde nejsou vidět hvězdy III.	22. - 24. 10. 1999	- pro všechny
Cvvz	12. - 14. 11. 1999	- pro ved. a instrukt.
Jednodenní výlet někam do neznáma - sobota v listopadu	- pro všechny	
Koulovačka 99	10. - 12. 12. / 17. - 19. 12. 1999-	pro všechny

Přihlášku odstříhněte, vyplňte a pošlete nebo přineste na nádraží k odjezdu. Budete-li mít nějakého kamaráda, kamarádku nebo spolužáka, spolužačku může si přihlášku vyrobit sám, jen na kousek papíru. Hlavně aby tam byly všechny údaje.

Posílat můžete na adresu (nejpozději do úterý před odjezdem):

Duha Studánka

Pavel Rolf Vymetálek

Bezručova 345

547 01 Náchod

Telefonovat můžete na čísla (nejpozději do středy před odjezdem - pak je to také možné, ale jízdné si budete platit sami, nebude totiž možné podat včas žádost o hramadnou jízdenku z Vaším jménem):

0441 / 422 301 od rána do večera.

0603 / 728 817 taky pořád.

Závazná přihláška na akci Duhy Studánka

Drakyáda 99, která se koná od 24. do 26. 9. 1999

Závazně přihlašuji své dítě:

R.Č.: Zdrav. pojišťovna:

Adresa:

Dne: Podpis rodiče:

